

“Злото е нетрайно, доброто е господар на човешкото сърце.”

III място

Димана Красиминова Петкова,

Габрово, Национална Априловска гимназия,

17 години

Ние, хората, сме сложна система от противоречия, създаващи една перфектна хармония. Сблъсъкът между алчност и щедрост, егоизъм и отдаденост, Добро и Зло създава представата за смисъл. Нужно е да си видял или почувствал нещастieto, за да знаеш какво е истинска радост и колко необходима е тя - да бъде получавана, но и давана. Защото, когато светлината изчезне най-ясно си даваме представа за нейната липса. Но коя светлина? Слънчевата светлина, която носи със себе си топлина, сгряваща физическите ни тела или пък светлината, идваща с познанието, обливаща съзнанието, а може би светлината, изтъкана от радост и любов, която иде от душата и ни кара да оголим същността си... Всичко това е Добро!

А злото? То е под формата на тъмна, гъста утайка, съставена от присмех и обиди, която попива в съзнанието. А може и да е насилие, изгарящо кожата, каращо я да се инфектира. След това инфекцията се разпространява бързо и накрая достига и до сърцето, и до душата. Утайката успява да се просмуче във всяка човешка клетка и да се разтвори, превръщайки тъканите в лепкава отрова.

Човешкото сърце винаги е било бойно поле между доброто и злото. Всяко човешко сърце, защото не може да се отрече, че всички са носители на малка доза поквара. Ала какво би се случило след намесата на обсебваща същността инфекция със зло?! - перфектната рецепта за изгубена душа. Тъмнината става изкушаваща и желана. Човек разбира, че да гледа към луната е много по-лесно, отколкото да се вира в слънцето, и така той се отдава на мрака. Според неговите убеждения, той е борец за собствена справедливост, опитващ се да възстанови душата си, която е била разкъсана безмилостно от вътрешна борба. Ала другите хора казват, че той е престъпник и дори убиец, който всява страх и хаос - две гледни точки на една и съща история. Според мен истината е, че той е същество, търсещо утеха в омразата. Една трета гледна точка,...и така до безкрай. Но какво знаем със сигурност? Доброто и Злото съществуват. Всички вярваме, че Злото винаги бива победено, нали? Как? Някои са отмъстителни и след като постигнат целта си, изпитват удовлетворение, което смирява неспокойната им душа. Други се вслушват в думите на обичните си хора, мракът се оттегля и на негово място идва чувството за значимост. Проблем има при трети, при тях отровата е обхванала твърде голяма част от сърцето и душата им и има опасност мракът да ги погълне. Те са развалени плодове, проядени от желанието за безсмислено насилие. Това поражда страх у хората. Кой се страхува? - всички като една общност или отделният човек? Някои се бият в гърдите, викайки, че

без обществото човекът е нищо, а други твърдят, че всеки заслужава да живее както е избрал. Но нима това не е една умело прикрита перифраза? Ако човекът е нищо без обществото, какво е то без човека? Има ли тогава общество? Отделният индивид е също толкова важен, колкото цялата човешка общност, което значи, че първите демонстрират всеобща загриженост, зад която е прикрит чист егоизъм. Твърдението на вторите също е вярно. Всеки заслужава да живее и най-вече те самите. Всички са хора като мен и аз съм човек като всички останали. Защо ще ни е грижа за смъртта на някой непознат? Грижа ни е по-скоро дали тази съдба ще сполети нас самите или близките ни и затова предприемаме мерки. Цялото човечество го прави. То отприщва огромна вълна светлина, изтъкана от справедливост, която запраща Злото надалече, в един свят от бетон и решетки. Там единствената музика е тишината, а компания – самотата. Затворниците трябва да размишляват, да се покаят и да се променят. Случва ли се това? Как могат размишленията да премахнат цялата отрова от тъканите, да прочистят сърцето и душата и да избистрят съзнанието? Как може да се накара един вярващ да се откаже от своя Бог? Нима ние, българите, не сме го изпитвали вече? И отказахме ли се? Дори злодеите си имат Бог, когото почитат... този Бог са те самите. А религията им проповядва едно - **НЯМА** правила!

“Доброто винаги побеждава!”. До самия край на живота, на света, това твърдение ще има поддръжници. Ще се успокояват с филми, с книги или със собствените си думи, които носят общо послание - “Злото е нетрайно!” в душите на живите. Зашото те са с биещи сърца и с топла кръв.

Доброто и Злото са многопластови понятия с неясни граници. Те винаги ще са сред нас и в нас, съществувайки в цялото си необяснимо величие. Как да ги различаваме и откриваме? Как да нагодим очите си така, че да виждаме обективно? Хората не мислят еднакво и не виждат еднакво..Пречупваме всичко през призмата на собствените си разбирания докато не получим адекватен отговор на действията си. Всичко зависи от гледната точка и от мотива. Доброто и Злото нямат пресечни точки освен една - сърцето на човека, в което водят война от незапомнени времена и където ще продължават да я водят. А човешките очи ще продължават да виждат това, което иска съзнанието, но повелява сърцето!